

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžd/5/2013
Identifikačné číslo spisu:	1011201029
Dátum vydania rozhodnutia:	10.09.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1011201029.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Belka a z členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. a JUDr. Petra Paludu, v právnej veci žalobcu: H., E., zastúpeného: JUDr. Evou Krchňavou, advokátkou, Rudlovská cesta 47, Banská Bystrica, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, (pôvodne Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave, Krajský dopravný inšpektorát, Špitálska 14, Bratislava) o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. KRP-P-DI-BCP-44/2011 zo dňa 29. marca 2011, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 18. septembra 2012, č. k. 3S/99/2011-34, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 18. septembra 2012, č. k. 3S/99/2011-34 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. KRP-P-DI-BCP-44/2011 zo dňa 29.03.2011 ako aj prvostupňového správneho orgánu č. ORP-P-1080/IV-DI-BCP-2010 zo dňa 19.01.2011, ktorým bol uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. h/, j/, k/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch a bola mu uložená pokuta podľa § 22 ods. 2 písm. c/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch vo výške 500,- eur a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 8 mesiacov.

Krajský súd v dôvodoch rozhodnutia uviedol, že preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe a dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu v medziach žaloby sú v súlade so zákonom a preto žalobu zamietol.

Krajský súd uviedol, že z obsahu pripojeného administratívneho spisu správneho orgánu zistil, že

rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu zo dňa 19.01.2011 č. p. ORP-P-1080/IV-DI-BCP-2010 bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. h/, j/, k/ zákona č. 372/1990 Zb. a podľa § 22 ods. 2 písm. c/ uvedeného zákona mu bola uložená sankcia, a to pokuta vo výške 500,- eur a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 8 mesiacov, pričom zákaz činnosti plyní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia. Žalobca ako účastník cestnej premávky porušil ustanovenie § 3 ods. 2 písm. b/ s poukazom na ustanovenie § 137 ods. 2 písm. o/, § 16 ods. 2 a § 4 ods. 1 písm. b/ zákona č. 8/2009 Z. z., pretože dňa 08.10.2010 v čase o 18:41 hod. viedol po štátnej ceste 1/65 v smere od Zlatých Moraviec smerom na Nitrú motorové vozidlo továrenskej značky Mercedes Benz S 320 EČ: T., pričom prekročil ustanovenú rýchlosť 90 km/h o 51,6 km/h. Žalobcovi bola na predmetnom úseku cesty za pomoci meradla rýchlosti nameraná rýchlosť 141,6 km/h. Taktiež bolo zaznamenané, že nerešpektoval dopravné značenie a prechádzal na mieste, kde je to za pomoci vodorovného dopravného značenia V Ib „dvojité pozdĺžne súvislé čiary“ zakázané. Pri kontrole hliadkou PZ bolo zistené, že menovaný nemal pri sebe doklad predpísaný na premávku a vedenie motorového vozidla, a to vodičský preukaz.

Z obsahu prvostupňového správneho spisu krajský súd zistil, že Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Nitre dňa 08.10.2010 spísalo Správu o výsledku objasňovania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. Z uvedenej správy vyplýva, že žalobca odmietol správu podpísať a nevyjadril sa k nej. Z evidenčnej karty vodiča - žalobcu vyplýva, že sa dopustil obdobných priestupkov aj v predchádzajúcich obdobiach, a to: 30.08.2003, 04.09.2005, 03.10.2009, 27.10.2009, 14.09.2009, 13.12.2009, 21.04.2010, 26.05.2010, 13.05.2011 a 13.11.2009. V spise sa nachádza aj priložený certifikát o overení meradla priemernej rýchlosti vozidiel typ POLCAM PC 2006, ktorého overenie platí zo dňa 26.05.2011. Dňa 16.12.2010 bolo vyhotovené predvolanie žalobcu na prerokovanie do budovy Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava IV na deň 19.01.2011 v čase o 09:00 hod.. Predvolanie na pojednávanie bolo doručené žalobcovi dňa 20.12.2010. Zo zápisnice z ústneho pojednania priestupku v neprítomnosti zo dňa 19.01.2011 vyplýva, že žalobca sa ústneho pojednania priestupku nezúčastnil a neprítomnosť na pojednávanie náležite neospravedlnil a neudal dôležitý dôvod pre ktorý sa dostaviť nemohol. Z uvedeného dôvodu bol priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky prejednaný v neprítomnosti obvineného v súlade s ust. § 74 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. následne bolo vydané prvostupňové rozhodnutie. Dňa 17.02.2011 podal žalobca na príslušnom prvostupňovom správnom orgáne odvolanie ktorého dôvody sú totožné z dôvodmi podanej žaloby.

Z obsahu administratívneho spisu krajský súd zistil, že podaním zo dňa 22.02.2011 prvostupňový správny orgán vyzval žalobcu na predloženie listiny ako dôkazu o tom, že predmetný úraz utrpel a tento bol takého charakteru, že sa dňa 19.01.2011 nemohol dostaviť na ústne pojednávanie priestupku, respektíve, že sa nemohol náležite ospravedlniť, resp. udat' dôležitý dôvod, pre ktorý sa na pojednávanie nemohol dostaviť.

Dňa 08.03.2011 bol spísaný úradný záznam, z ktorého vyplýva, že sa v tento deň dostavil žalobca na príslušný prvostupňový správny orgán, pričom osobne priniesol potvrdenie, že dňa 18.01.2011 bol na Národnom onkologickom ústave Bratislava na kontrolnom vyšetrení. Na otázku, ako sa mohol dostaviť dňa 18.01.2011 na Národný onkologický ústav Bratislava, keď predtým uviedol, že sa na Slovenskú republiku vrátil až dňa 19.01.2011 (toto uviedol aj v odvolaní), uviedol iba to, že priniesol doklad, ktorý prvostupňový správny orgán požadoval. Na otázku, či má aj nejaký iný doklad, ktorý by dokazoval čas zranenia a vážnosť zranenia povedal, že tieto doklady pre krátkosť času nevie zohnať ale že existujú. Žalobcovi bol daný termín do 14.03.2011, aby tieto doklady doručil príslušnému prvostupňovému správnomu orgánu. Tiež uviedol, že sa nemohol včas dostaviť na Slovensko, a teda na ústne pojednávanie o priestupku, nakoľko boli na dvoch autách a jedno šoféroval on, bol sám, a teda nemal kto toto vozidlo viesť späť do Slovenskej republiky. Následne mu bola položená otázka, ako sa potom dostal na Slovensko, odpovedal, že vozidlo viedol jeho syn. Keď mu bola položená otázka, že pred chvíľou povedal, že bol sám a potom uviedol, že bol teda so synom a vozidlo viedol syn, žalobca sa k tomu vyjadril, že chcel iba povedať pravdu.

Podaním zo dňa 11.03.2011 právny zástupca žalobcu odpovedal na výzvu na predloženie listiny, že úraz dôsledkom, ktorého si zlomil palce na nohách sa mu stal v zahraničí - Taliansku a správu tunajšieho ošetrojúceho lekára nemá k dispozícii. Na základe jeho doručenia po akútnom ošetrení sa dal po príchode na Slovensko ošetriť u svojho lekára, čo bolo následne po 19.01.2011. Skutočnosť, že sa mu úraz v zahraničí stal, vie preukázať svedeckou výpoveďou svedka U., ktorá bola v čase úrazu prítomná s ním v Taliansku a vie sa k uvedeným skutočnostiam ako aj k časovým súvislostiam vyjadriť. Okrem uvedeného nemožnosť zúčastniť sa ústneho pojednávania a z toho dôvodu ospravedlnenie neprítomnosti žalobcu na ňom zabezpečovala p. L., ktorá uvedenú skutočnosť telefonicky oznámila. Žalovaný vydal napadnuté rozhodnutie 29.03.2011, z ktorého vyplýva, že odvolanie žalobcu sa zamietá a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdzuje.

Z obsahu administratívneho spisu podľa krajského súdu vyplynulo, že podľa § 74 ods. 1 zákona č. 372/1992 vykonal správny orgán v prvom stupni ústne pojednávanie. Poukázal na to, že v neprítomnosti obvineného z priestupku možno vec prejednať len vtedy, ak sa odmietne dostaviť na ústne pojednávanie, hoci bol riadne predvolaný alebo sa nedostavil bez náležitého ospravedlnenia alebo bez dôležitého dôvodu.

Podľa krajského súdu ako vyplýva z predvolania zo dňa 16.12.2010, žalobca bol náležitým spôsobom poučený o právach a povinnostiach účastníka konania, akým spôsobom sa z termínu pojednávania môže ospravedlniť taktiež bol poučený v zmysle § 19 ods. 1, § 42 ods. 1, 2 a § 45 ods. 1 Správneho poriadku. Zo spisu podľa krajského súdu nevyplýva, že by sa žalobca uvedeným poučením v predvolaní riadil. Z pojednávania sa včas neospravedlnil. Správny orgán skúmal otázku, či sú splnené podmienky na prejednanie priestupku v neprítomnosti obvineného z priestupku.

Podľa názoru krajského súdu nedošlo k porušeniu alebo opomenutiu práva žalobcu na obhajobu, tak ako to namieta v odvolaní a v žalobe, pretože mu preukázateľne bola poskytnutá reálna možnosť zúčastniť sa na ústnom pojednávaní pred správnym orgánom prvého stupňa, ktorú nevyužil. Správnomu orgánu sa v zmysle poučenia neospravedlnil. V odvolacom konaní mu bola daná možnosť, aby preukázal skutočnosti uvádzané v žalobe, a to, že v čase kedy bolo pojednávanie utrpel úraz pre ktorý sa nemohol zúčastniť pojednávania (list právneho zástupcu žalobcu zo dňa 11.03.2011).

Krajský súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sž-o-KS 92/2006 zo dňa 20.06.2006, sp. zn. 83/2007 zo dňa 25.06.2008, v ktorom najvyšší súd uviedol, že správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri skúmaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis.

Krajský súd s odkazom na ustanovenie § 2 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. poukázal na to, že skutková podstata priestupku je charakteristická štyrmi obligatórnymi znakmi: subjekt, subjektívna stránka, objekt, objektívna stránka.

Na objasnenie a sankcionovanie priestupku musia byť podľa krajského súdu obligatórne naplnené a zistené všetky štyri znaky skutkovej podstaty priestupku - subjekt, subjektívna stránka, objekt, objektívna stránka (kumulatívne). V prípade, že by čo i len jeden znak skutkovej podstaty nebol objasnený, nemožno potom hovoriť o priestupku. Ak pri niektorej časti skutkovej podstaty existujú pochybnosti o jej existencii a nebola preukázaná nado všetku pochybnosť uplatní sa zásada in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obvineného). V predmetnej právnej veci bol podľa názoru krajského súdu, presne a nado všetky pochybnosti zistený skutkový stav, ktorý viedol k objasneniu priestupku a jeho skutkovej podstaty: priestupku sa dopustil žalobca (subjekt), žalobca dňa 08.10.2010 v čase 08:41 hod. viedol po štátnej ceste 1/65 v smere od Zlatých Moraviec smerom na Nitrú motorové vozidlo továrenskej značky Mercedes Benz S 320 EČ: T., pričom prekročil povolenú rýchlosť o 51 km/h (90 km/h - 141 km/h), nerešpektoval dopravné značenie a prechádzal na mieste, kde je to za pomoci vodorovného dopravného značenia V lb „dvojité pozdĺžne súvislé čiary“, zakázané,

- predmetnom ochrany bola povinnosť pri bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky a porušenie

rýchlosti jazdy,

- žalobcovým konaním bola narušená bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky a rýchlosť jazdy.

Podľa názoru krajského súdu správne orgány oboch stupňov riadne zistili skutkový stav, a to v súlade s § 3 ods. 4 a § 32 Správneho orgánu. Prvostupňový správny orgán podľa ustanovenia § 74 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. nariadil ústne pojednávanie vo veci priestupku na deň 19.01.2011 vo veci priestupku zo dňa 08.10.2010, na ktoré bol predvolaný žalobca. Nakoľko žalobca nepreukázal riadnym spôsobom, v zmysle poučenia uvedeného v predvolaní na prejednanie priestupku, že sa termínu pojednávania nemohol zúčastniť a prvostupňový správny orgán riadne zdokumentoval priestupok a o priestupku bola spísaná správa o výsledku objasňovania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, ktorú žalobca odmietol podpísať. Správnymi orgánmi oboch stupňov bolo zistené, že zo strany žalobcu došlo k porušeniu uvedených právnych predpisov.

Správne orgány oboch stupňov podľa krajského súdu teda správne vyhodnotili skutkový a právny stav a na vec aplikovali správne právne predpisy (zákona č. 372/1990 Zb., zákona č. 8/2009 Z. z., Správny poriadok). Vzhľadom na uvedené, (že zo strany žalovaného došlo k riadne preukázanému žalobcovho konania, a to, že viedol motorové vozidlo, ktorým prekročil maximálne povolenú rýchlosť a nerešpektoval zákaz predchádzania ako aj nemal u seba predpísané doklady na vedenie vozidla), krajský súd dospel k záveru, že žalobu žalobcu je potrebné zamietnuť.

II.

Stručné zhrnutie odvolacích dôvodov žalobcu

Proti uvedenému rozsudku podal žalobca včas odvolanie v ktorom uviedol, že s rozhodnutím krajského súdu sa nestotožňuje, a to z nasledovných dôvodov :

Krajskému súdu vyčítal, že sa obmedzil iba na posudzovanie otázky, či bolo žalobcovi odňaté právo na obhajobu tým, že priestupok bol prejednaný v jeho neprítomnosti, pričom konštatoval, že k takémuto porušeniu nedošlo, lebo žalobca náležitým a zákonom predpísaným spôsobom nepreukázal, že sa na ústnom pojednávaní dňa 19.01.2011 nemohol zúčastniť z dôvodu úrazu.

Žalobca pritom preukazoval svoje ospravedlnenie telefonickým rozhovorom jeho asistentky s policajtom dňa 19.01.2011, následným predložením dokladov, z ktorých vyplývali nepochybne ním tvrdené skutočnosti (lekárska správa zo dňa 20.01.2011) a osobnou návštevou na prvostupňovom správnom orgáne dňa 08.03.2011, kde mal so sebou k dispozícii aj röntgenové snímky. Krajský súd teda podľa žalobcu žiadnym spôsobom nevyhodnotil jeho obhajobu a ním predložené dôkazy a z odôvodnenia rozhodnutia súdu nie je zrejmé, prečo žalobcom predložené dôkazy na preukázanie náležitého ospravedlnenia nie sú dostačujúce. Žalobca je toho názoru, že snahou správneho orgánu malo byť perfektné zistenie skutkového stavu a stanoviska žalobcu k prejednávanému priestupku. Miesto toho venoval čas, za ktorý mohol tieto skutočnosti zistiť, len preukazovaniu, či sa žalobca ospravedlnil náležité alebo nie. Takéto uplatňovanie zákona je podľa žalobcu v rozpore so spravodlivým prejednaním veci a je aj v rozpore s jeho duchom.

Konaním správneho orgánu došlo podľa žalobcu k porušeniu ustanovenia § 21 ods. 2 Správneho poriadku, keďže žalobca nemohol na ústnom pojednávaní uplatniť svoje pripomienky a námety k danej veci a k porušeniu § 32 ods. 1 a 2 správneho poriadku, nakoľko žalobca ako účastník konania mal záujem, aby jeho vyjadrenie bolo podkladom pre rozhodnutie, pričom postupom správneho orgánu mu bola takáto možnosť odňatá, a teda správny orgán nezistil presne a úplne skutočný stav veci, tak ako mu to ukladá zákon. Rovnako došlo aj k porušeniu § 33 ods. 2 Správneho poriadku, nakoľko žalobca ako účastník konania nemal možnosť vyjadriť sa k podkladu rozhodnutia, i k jeho spôsobu zistenia, resp. možnosť navrhnúť jeho doplnenie, pričom správny orgán mu bol povinný dať takúto možnosť. Týmto konaním správneho orgánu bolo teda porušené nielen právo obhajovať svoje práva a právom chránené záujmy, ale aj právo vyjadriť sa ku skutočnostiam tvoriacich podklad rozhodnutia a uplatniť návrhy na doplnenie konania.

Žalobca poukázal na ustanovenie § 3 ods. 4 a § 32 ods. 1 Správneho poriadku, z ktorého vyplýva, že rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci, pričom správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Je teda v záujme správneho orgánu vypočítať obvineného z priestupku a nie sa snažiť, aby sa nemohol k veci vyjadriť. Správny orgán týmto spôsobom nepostupoval, čím podľa žalobcu porušil vyššie uvedené ustanovenia zákona ako i čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, nakoľko nebola zaručená rovnosť strán v konaní, ako aj § 4 ods. 2 Správneho poriadku, nakoľko všetci účastníci majú mať v konaní rovnaké procesné práva a povinnosti.

Krajský súd uvedenú argumentáciu žalobcu neprijal, pričom žalobca rozhodnutiu krajského súdu vyčíta, že z jeho odôvodnenia sa nedozvedel, prečo tak súd rozhodol.

Krajskému súdu ďalej vyčítal, že ani jednou vetou nevyhodnotil tvrdené námietky žalobcu týkajúce sa spáchaného priestupku (stotožnenie osoby, priebeh priestupku) a z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé, prečo týmto neuveril.

Nevysporiadaním sa s právnou argumentáciou žalobcu a ním predloženými dôkazmi došlo podľa žalobcu k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces a súdnu ochranu. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03).

Žalobca poukázal na ust. § 157 ods. 2 OSP a v tejto súvislosti uviedol, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia má byť také, aby jasne a zrozumiteľne dávalo odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Žalobca namietal, že v podanej žalobe uviedol konkrétne ustanovenia zákonov, ktoré podľa jeho názoru boli nezákonným postupom žalovaného porušené, pričom krajský súd tieto jeho námietky nevyhodnotil a neuviedol, prečo k uvedenému porušeniu podľa jeho názoru nedošlo a prečo toto porušenie nemohlo mať vplyv na nezákonnosť rozhodnutia žalovaného. Súd sa podľa názoru žalobcu v konaní nezaoberal ani procesnými (s výnimkou porušenia práva na obhajobu) ani hmotnoprávnymi argumentmi žalobcu, a preto jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Na základe uvedeného navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie vo veci. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania vo výške 190,36 €.

III.

Stručné zhrnutie argumentácie žalovaného k odvolaniu žalobcu

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že napadnutý rozsudok navrhol ako vecne správny potvrdiť. Krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia ako aj postupu, ktoré jeho vydaniu predchádzal, dospel k záveru totožnému so záverom správnych orgánov keď konštatoval, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona. Podľa názoru krajského súdu, na základe predložených písomných dôkazov, ktoré tvoria obsah administratívneho spisu neexistuje pochybnosť o tom, že žalobca skutok spáchal tak, ako sa mu kladie za vinu. Zo spisového materiálu mal krajský súd jednoznačne za preukázané, že žalobca viedol motorové vozidlo, ktorým prekročil maximálne povolenú rýchlosť a nerešpektoval zákaz predchádzania ako aj nemal u seba predpísané doklady na vedenie vozidla. Ďalej krajský súd skonštatoval, že nedošlo k porušeniu alebo opomenutiu práva žalobcu na obhajobu, tak ako to namieta v odvolaní a v žalobe, pretože mu

preukázateľne bola poskytnutá reálna možnosť zúčastniť sa na ústnom pojednávaní pred správnym orgánom prvého stupňa, ktorú nevyužil. Správny orgán sa v zmysle poučenia neospravedlnil. V odvolacom konaní mu bola daná možnosť, aby preukázal skutočnosti uvádzané v žalobe, a to, že v čase kedy bolo pojednávanie utrpel úraz pre ktorý sa nemohol zúčastniť pojednávania (list právneho zástupcu žalobcu zo dňa 11.03.2011).

Žalovaný uviedol, že žalobca bol riadne a zákonným spôsobom prvostupňovým správnym orgánom predvolaný na ústne prejednanie priestupku na deň 19.01.2011 o 09:00 hod. doručenkou do vlastných rúk.

Predvolanie si žalobca osobne prevzal dňa 20.12.2010, o čom svedčí podpis na doručenke. Keďže sa žalobca na stanovený termín bez náležitého ospravedlnenia nedostavil, správny orgán I. stupňa viedol pojednávanie v zmysle § 74 ods. 1 zákona SNR č. 372/90 Zb. o priestupkoch v neprítomnosti obvineného.

Námietku žalobcu, že sa v deň prejednania priestupku nemohol dostaviť na správny orgán I. stupňa z dôvodu úrazu v zahraničí, a že žalobcu v daný deň ospravedlnila jeho asistentka telefonicky, žalovaný v odvolacom konaní neakceptoval, nakoľko správny orgán I. stupňa nedisponoval danou informáciou. Žalovaný je toho názoru, že ak by aj asistentka žalobcu telefonicky chcela ospravedlniť žalobcu, bola by zo strany správneho orgánu I. stupňa upozornená na skutočnosť, že ospravedlnenie (podanie) môže podať len účastník konania alebo ním poverený zástupca v zmysle § 19 ods. 1 Správneho poriadku, o čom bol aj obvinený v písomnom predvolaní upovedomený. K odvolacej námietke žalobcu, že mal záujem sa dostaviť na ústne pojednávanie, no nepredpokladal, že deň pred ústnym pojednávaním 18.01.2011 si zlomí oba palce na dovolenke v Taliansku, čo mu znemožnilo prísť včas, uviedol, že následne bol listom správneho orgánu I. stupňa zo dňa 22.02.2011 vyzvaný, aby v lehote do 5 dní odo dňa obdržania výzvy predložil listiny o tom, že sa predmetný úraz stal a tento bol takého charakteru, že sa nemohol dňa 19.01.2011 dostaviť na ústne pojednávanie o priestupku. V prípade, ak by došlo zo strany žalobcu k telefonickému ospravedlneniu jeho neúčasti na ústnom prejednaní pred správnym orgánom I. stupňa, žalobca mal doplniť svoje telefonické ospravedlnenie písomne v lehote do troch dní spolu s dôkazom, ktorý preukazuje, že sa nemohol dostaviť v určený termín na prejednanie priestupku v zmysle § 19 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, čo však žalobca neurobil, a preto nemohol žalovaný ako odvolací orgán jeho ospravedlnenie uvedené v odvolaní akceptovať.

Výzvu žalobca obdržal do vlastných rúk dňa 04.03.2011 o čom svedčí jeho podpis na doručenke. Dňa 08.03.2011 sa žalobca osobne dostavil na správny orgán I. stupňa, pričom doniesol potvrdenie, že bol na kontrolnom vyšetrení v Národnom onkologickom ústave Bratislava dňa 18.01.2011 (v čase, kde v odvolaní uvádza, že bol v Taliansku) s diagnózou „S62“ („zlomenina na úrovni zápästia a ruky“ podľa zoznamu kódov diagnóz). Z úradného záznamu vyhotoveného E. zo dňa 08.03.2011 vyplýva, že obvinený nemal palce na rukách v obvaze a ani inak fixované, na pohľad boli trocha opuchnuté a na jednom palci bola viditeľná modrina. Žalobca pri tejto návšteve uviedol, že ďalšie doklady pre krátkosť času nestihol zohnať. Žalobcovi bolo zo strany správneho orgánu I. stupňa pri tejto návšteve predĺžený termín do 14.03.2011. Žalovaný uviedol, že je síce pravdou, že z videozáznamu nie je dostatočne zreteľné evidenčné číslo motorového vozidla. I napriek tomu, žalovaný námietku žalobcu neakceptuje z dôvodu, že osobné motorové vozidlo zn. Mercedes Benz S 320, EČ: T. bolo po zadokumentovaní priestupku bezprostredne zastavené hliadkou PZ, t. j. osoba aj vozidlo boli stotožnené, na mieste bola spísaná správa o výsledku objasňovania priestupku, do ktorej sa žalobca odmietol vyjadriť a po zákonom poučení ju odmietol podpísať. Taktiež bol vyhotovený videozáznam o spáchaní priestupku meradlom PolCam PC 2006. Meradlo priemernej rýchlosti vozidiel PolCam PC 2006, je overené Slovenským metrologickým ústavom a meradlo podľa certifikátu o overení č. 224/210/16/10 zodpovedá schválenému typu a spĺňa metrologické požiadavky na daný druh meradla ustanovené prepisom (príloha č. 31 k vyhláške č. 570/2006 Z. z. ÚNMS SR). Predmetný certifikát daného merania bol vydaný dňa 28.05.2010 a platný do 26.05.2011 svedčí tomu, že vykazované hodnoty meraní vykázané prístrojom sú relevantné a nespochybniteľné a akékoľvek zmanipulovanie nie je možné. Videozáznam ako aj certifikát považuje žalovaný za relevantný dôkaz v zmysle § 34 ods. 2 Správneho poriadku, ktorým je dostatočne preukázané protiprávne konanie žalobcu.

S poukazom na uvedené, žalovaný navrhol odvolanie žalobcu zamietnuť a rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

IV.

Argumentácia rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu

Prvostupňový správny orgán uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. h/, j/, k/ zákona o priestupkoch, pretože svojím konaním porušil ustanovenie § 3 ods. 2 písm. b/ s poukazom na § 137 ods. 2 písm. o/, § 16 ods. 2 a § 4 ods. 1 písm. b/ zákona o cestnej premávke tým, že dňa 08.10.2010 v čase o 18:41 hod. viedol po štátnej ceste 1/65 v smere od Zlatých Moraviec na Nitru motorové vozidlo továrenskej značky Mercedes Benz S 320 EČ: T., pričom prekročil ustanovenú rýchlosť 90 km/h o 51,6 km/h, nerešpektoval dopravné značenie a predchádzal na mieste, kde je to za pomoci vodorovného dopravného značenia V 1b „dvojitá pozdĺžna súvislá čiara“ zakázané. Pri kontrole hliadkou PZ bolo zistené, že menovaný nemal pri sebe doklad predpísaný na premávku a vedenie vozidla, a to vodičský preukaz. Podľa § 22 ods. 2 písm. c/ zákona o priestupkoch uložil žalobcovi pokutu vo výške 500,- eur a uložil mu zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 8 mesiacov.

Prvostupňový správny orgán v dôvodoch rozhodnutia uviedol, že žalobca (obvinený) bol predvolaný na ústne prejednanie priestupku na správny orgán doručenkou adresovanou do vlastných rúk na deň 19.01.2011. Z predmetnej doručenky vyplynulo, že predvolanie prevzal dňa 20.12.2010. Nakoľko sa žalobca (obvinený) v stanovenom termíne nedostavil, pričom svoju neprítomnosť náležite neospravedlnil ani neudal dôležitý dôvod pre ktorý sa dostať nemohol, prvostupňový správny orgán priestupok proti bezpečnosti a plynulosti premávky prejednal v neprítomnosti žalobcu (obvineného), a to podľa § 74 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb..

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že k záveru o tom, že žalobca sa dopustil uvedeného priestupku mal preukázané dôkaznými prostriedkami za ktoré označil správu o výsledku objasňovania priestupku, záznam na CD nosiči, na ktorom je zaznamenaný spôsob a rýchlosť jazdy žalobcu na predmetnom úseku, ktoré jednoznačne preukazujú spôsob jazdy žalobcu, ktorý nerešpektoval dopravné značenie a predchádzal na mieste, kde je to za pomoci vodorovného dopravného značenia V 1b „dvojitá pozdĺžna súvislá čiara“ zakázané. Na zázname nahratom na CD nosiči je zaznamenaná rýchlosť žalobcu na predmetnom úseku cesty, pričom mu bola nameraná za pomoci rýchloмерu rýchlosť 141,6 km/h, a to na úseku cesty mimo obce. Správou o výsledku objasňovania priestupku bolo preukázané, že žalobca pri následnej kontrole nepredložil vodičský preukaz, nakoľko ho u seba nemal.

Prvostupňový správny orgán v dôvodoch rozhodnutia uviedol, že žalobca sa ku skutku nevyjadril ani nevzniesol žiadnu námietku voči predmetnému skutku.

V.

Argumentácia rozhodnutia žalovaného

Žalovaný odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že odvolacie námietky žalobcu vyhodnotil ako nedôvodné. Žalobca namietal, že správny orgán I. stupňa hrubo porušil zákon, nakoľko na jednej strane ho predvolal ako účastníka konania na ústne pojednávanie, avšak na druhej strane nebol ochotný akceptovať ospravedlnenie jeho neúčasti na ústnom pojednávaní zo zdravotných dôvodov, a aj napriek tejto skutočnosti vo veci rozhodol.

Podľa názoru žalobcu týmto konaním správny orgán I. stupňa porušil § 21 ods. 2 Správneho poriadku, keďže nemohol na ústnom pojednávaní uplatniť svoje pripomienky a námety, ale aj § 32 ods. 1, 2 Správneho poriadku, nakoľko ako účastník konania mal záujem, aby jeho vyjadrenie bolo podkladom pre rozhodnutie. Rovnako aj podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku, nakoľko ako účastník konania nemal možnosť vyjadriť sa k podkladu rozhodnutia, pričom správny orgán bol povinný dať možnosť sa

vyjadriť k podkladu rozhodnutia i k jeho spôsobu zistenia. Teda tvrdenie správneho orgánu I. stupňa, že vychádzal zo zisteného a preukázaného stavu veci obvinený nepovažuje za pravdivé a v súlade so zákonom.

V ďalšej časti odvolania žalobca poukazuje na porušenie viacerých - zásad správneho konania zo strany prvostupňového správneho orgánu. K samotnej otázke naplnenia skutkovej podstaty vytýkaných priestupkov žalobca namieta prekročenie I ustanovenú rýchlosti 90 km/h až o 51 km/h. Tieto tvrdenia označil za nepravdivé, nakoľko podľa žalobcu nie je fyzikálne a technicky možné, aby zrýchlil za tak krátky čas, na tak vysokú rýchlosť. Ak policajné meradlo rýchlosti vykázalo takto vysokú rýchlosť, má za to, že došlo k chybe v meraní a žiada aby bolo preukázané, že meradlo je technicky správne.

Podľa žalovaného zo spisového materiálu a videozáznamu vyplýva, že žalobca (obvinený) dňa 08.10.2010 o 18:41 hod. viedol osobné motorové vozidlo zn. Mercedes Benz S 320, EČ T. na ceste č. 1/65 v smere od Zlatých Moraviec na Nitru, pričom prekročil ustanovenú rýchlosť 90 km/h o 51,6 km/h. Obvinenému bola na predmetnom úseku cesty za pomoci meradla rýchlosti nameraná rýchlosť 141,6 km/h. Taktiež bolo zaznamenané, že nerešpektoval dopravné značenie a predchádzal na mieste, kde je to za pomoci vodorovného dopravného značenia „V lb“ (dvojitá pozdĺžna súvislá čiara) zakázané. Pri kontrole hliadkou PZ bolo zistené, že žalobca (obvinený) nemal pri sebe doklad predpísaný na premávku a vedenie vozidla, a to vodičský preukaz. Obvinený ako účastník cestnej premávky porušil § 3 ods. 2 písm. b/ s poukazom na § 137 ods. 2 písm. o/, § 16 ods. 2 a § 4 ods. 1 písm. b/ zákona o cestnej premávke.

Žalovaný uviedol, že žalobca (obvinený) bol riadne a zákonným spôsobom prvostupňovým správnym orgánom predvolaný na ústne prejednanie priestupku na deň 19.01.2011 o 09:00 hod. doručenkou do vlastných rúk. Predvolanie si osobne prevzal dňa 20.12.2010, o čom svedčí podpis na doručenke. Keďže sa obvinený na stanovený termín bez náležitého ospravedlnenia nedostavil, správny orgán I. stupňa viedol pojednávanie v zmysle § 74 ods. 1 zákona SNR č. 372/90 Zb. o priestupkoch v neprítomnosti obvineného.

Námietku žalobcu (obvineného), že sa v deň prejednávania priestupku nemohol dostať na správny orgán I. stupňa z dôvodu úrazu v zahraničí a že obvineného v daný deň ospravedlnila jeho asistentka telefonicky, žalovaný neakceptoval, nakoľko správny orgán I. stupňa nedisponuje danou informáciou. Ak by asistentka obvineného telefonicky chcela ospravedlniť obvineného, bola by zo strany správneho orgánu I. stupňa upozornená na skutočnosť, že ospravedlnenie (podanie) môže podať len účastník konania alebo ním poverený zástupca v zmysle § 19 ods. 1 správneho poriadku, o čom bol aj obvinený v písomnom predvolaní upovedomený. Žalobca (obvinený) v odvolaní uvádza, že mal záujem sa dostať na ústne pojednávanie, no nepredpokladal, že deň pred ústnym pojednávaním 18.01.2011 si zlomí oba palce na dovolenke v Taliansku, čo mu znemožnilo prísť včas. Následne bol listom Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva PZ v Bratislave IV zo dňa 22.02.2011 vyzvaný, aby v lehote do 5 dní odo dňa obdržania výzvy predložil listiny o tom, že sa predmetný úraz stal a tento bol takého charakteru, že sa nemohol dňa 19.01.2011 dostať na ústne pojednávanie o priestupku.

Výzvu žalobca (obvinený) obdržal do vlastných rúk dňa 04.03.2011 o čom svedčí jeho podpis na doručenke. Dňa 08.03.2011 sa obvinený osobne dostavil na správny orgán I. stupňa, pričom doniesol potvrdenie, že bol na kontrolnom vyšetrení v Národnom onkologickom ústave Bratislava dňa 18.01.2011 (v čase, kde v odvolení uvádza, že, bol v Taliansku) s diagnózou „S62“ („zlomenina na úrovni zápästia a ruky“ podľa zoznamu kódov diagnóz). Z úradného záznamu vyhotoveného E. zo dňa 08.03.2011 vyplýva, že obvinený nemal palce na rukách v obvaze a ani inak fixované, na pohľad boli trocha opuchnuté a na jednom palci bola viditeľná modrina. Obvinený pri tejto návšteve uviedol, že ďalšie doklady pre krátkosť času nestihol zohnať. Obvinenému bolo zo strany, správneho orgánu I. stupňa pri tejto návšteve predĺžený termín do 14.03.2011.

Dňa 11.03.2011 právna zástupkyňa obvineného JUDr. Eva Krchňavá zaslala list správnejmu orgánu ako odpoveď na výzvu zo dňa 22.02.2011, v ktorom uvádza, že jej klient utrpel úraz, dôsledkom ktorého si zlomil palce na nohách v Taliansku a správu tunajšieho ošetrojúceho lekára nemá k dispozícii. Ďalej

uvádza, že obvinený sa dal po príchode na Slovensko ošetriť u svojho lekára, čo bolo následne po 19.01.2011. Skutočnosť, že sa mu úraz v zahraničí stal, vie preukázať svedeckou výpoveďou svedka U., ktorá bola v čase úrazu s ním v Taliansku. Tieto tvrdenia sú v úplnom rozpore s predchádzajúcimi tvrdeniami obvineného, ako aj s potvrdením od lekára pri kontrolnom vyšetrení, ktoré sa uskutočnilo 18.01.2011 s vyznačenou diagnózou „S62“.

Tvrdenie, že pri meraní rýchlosti muselo prísť k chybe merania, žalovaný neakceptoval, nakoľko sa jedná o „Meradlo priemernej rýchlosti vozidiel PolCam PC 2006“, ktoré je overené Slovenským metrologickým ústavom a meradlo podľa certifikátu o overení č. 224/210/16/10 zodpovedá schválenému typu a spĺňa metrologické požiadavky na daný druh meradla ustanovené prepisom (príloha č. 31 k vyhláške č. 570/2006 Z. z. ÚNMS SR). Certifikát o overení bol vydaný dňa 28.05.2010 a overenie je platné do 26.05.2011.

Pri určení druhu a výmery sankcie podľa žalovaného správny orgán I. stupňa postupoval v súlade s ustanovením § 12 ods. 1, 2 zákona o priestupkoch, v zmysle ktorého považuje sankcie uložené správnym orgánom prvého stupňa za odôvodnené. Vzhľadom na uvedené žalovaný považoval uloženú sankciu za dostatočne preventívne pôsobiacu na obvineného, aby sa v budúcnosti obdobných skutkov nedopustil.

Pretože preskúmaním napadnutého rozhodnutia v zmysle § 59 ods. 2 Správneho poriadku neboli zistené skutočnosti, ktoré by odôvodňovali jeho zmenu, zrušenie v časti alebo celku, žalovaný odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu potvrdil.

VI.

Právny názor NS SR

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 OSP v rozsahu odvolacích dôvodov postupom podľa zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „OSP“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 OSP) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 202 v spoj. s § 250s OSP podanie odvolania prípustné, nenariadil vo veci pojednávanie (§ 250ja ods. 2 v spoj. s § 250l ods. 2 OSP) a po neverejnej porade senátu jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné potvrdiť. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 10.09.2013 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím č. SLV-PS-1120/2012 zo dňa 12.12.2012 v zmysle § 21 ods. 11 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zrušilo ku dňu 31.12.2012 okrem iných aj rozpočtovú organizáciu Krajské riaditeľstvo policajného zboru v Bratislave, pričom práva a povinnosti zrušenej organizácie prešli dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Nakoľko pôvodne žalovaný ako právnická osoba uvedeným dňom zanikol, účastníkom konania na strane žalovaného sa stalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky z titulu právneho nástupníctva. Pod všeobecným označením žalovaný v texte je preto nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán ako aj jeho právneho nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka.

Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu o zamietnutí žaloby žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. h/, j/, k/ zákona o priestupkoch, za čo mu bola podľa § 22 ods. 2 písm. c/ zákona o priestupkoch uložená pokuta vo výške 500,- eur a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 8 mesiacov.

Preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo,

pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Žalovaný v odvolaní proti rozsudku krajského súdu namietal, že v podanej žalobe poukazoval predovšetkým na porušenie základných procesných zásad správneho konania a zároveň na porušenie aj jeho ústavných práv, pričom krajský súd sa obmedzil na posudzovanie otázky, či bolo žalobcovi odňaté právo na obhajobu tým, že priestupok bol prejednaný v jeho neprítomnosti.

Krajskému súdu vyčítal, že žiadnym spôsobom nevyhodnotil obhajobu žalobcu a ním predložené dôkazy, keď žalobcom predložené dôkazy na preukázanie náležitého ospravedlnenia nevyhodnotil. Krajskému súdu ďalej vyčítal, že nevyhodnotil tvrdené námietky žalobcu týkajúce sa spáchaného priestupku (stotožnenie osoby, priebeh priestupku) a z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé, prečo týmto neuveril.

Nevysporiadaním sa s právnou argumentáciou žalobcu a ním predloženými dôkazmi došlo podľa žalobcu k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces a súdnu ochranu.

Uvedené odvolacie námietky žalobcu vyhodnotil Najvyšší súd Slovenskej republiky ako nedôvodné. Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky krajský súd sa podrobne zaoberal všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe, s ich vyhodnotením sa odvolací súd stotožňuje a zastáva rovnaký názor ako krajský súd, že tieto neboli spôsobilé spochybniť zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Námietkami žalobcu sa žalovaný dôsledne zaoberal a svoje stanovisko k nim vyčerpávajúcim spôsobom uviedol vo svojom rozhodnutí.

Z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že žalobca bol riadne a zákonným spôsobom prvostupňovým správnym orgánom predvolaný na ústne prejednanie priestupku na deň 19.01.2011 o 09:00 hod. doručenkou do vlastných rúk.

Predvolanie si žalobca osobne prevzal dňa 20.12.2010, o čom svedčí podpis na doručenke. Keďže sa žalobca na stanovený termín bez náležitého ospravedlnenia nedostavil, správny orgán I. stupňa viedol pojednávanie v zmysle § 74 ods. 1 zákona SNR č. 372/90 Zb. o priestupkoch v neprítomnosti obvineného.

Námietku žalobcu, že sa v deň prejednania priestupku nemohol dostaviť na správny orgán I. stupňa z dôvodu úrazu v zahraničí a že žalobcu v daný deň ospravedlnila jeho asistentka telefonicky, žalovaný v odvolacom konaní správne neakceptoval. Je potrebné zdôrazniť, že prvostupňový správny orgán prijatie takejto informácie zo strany asistentky žalobcu nepotvrdil a aj v prípade, ak by došlo zo strany asistentky žalobcu k telefonickému ospravedlneniu jeho neúčasti na ústnom prejednaní pred správnym orgánom I. stupňa, nešlo o účastníčku administratívneho konania ani jeho zvoleného zástupcu, a preto žalobca mal doplniť svoje telefonické ospravedlnenie písomne v lehote do troch dní spolu s dôkazom, ktorý preukazuje, že sa nemohol dostaviť v určený termín na prejednanie priestupku v zmysle § 19 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, čo však žalobca neučinil. Preto žalovaný ako odvolací orgán jeho údajné ospravedlnenie prostredníctvom asistentky žalobcu správne neakceptoval.

Podľa 19 ods. 1 Správneho poriadku podanie možno urobiť písomne alebo ústne do zápisnice, alebo elektronickými prostriedkami podpísané zaručeným elektronickým podpisom podľa osobitného zákona. Možno ho urobiť aj telegraficky alebo telefaxom; také podanie obsahujúce návrh vo veci treba písomne alebo ústne do zápisnice doplniť najneskôr do troch dní.

Napokon žalobca bol po podaní odvolania voči prvostupňovému rozhodnutiu listom správneho orgánu I. stupňa zo dňa 22.02.2011 vyzvaný, aby v lehote do 5 dní odo dňa obdržania výzvy predložil listiny o tom, že sa predmetný úraz stal a tento bol takého charakteru, že sa nemohol dňa 19.01.2011 dostaviť na

ústne pojednávanie o priestupku.

Z obsahu administratívneho spisu je zrejmé, že výzvu žalobcu obdržal do vlastných rúk dňa 04.03.2011 o čom svedčí jeho podpis na doručení. Z úradného záznamu zo dňa 08.03.2011 vyplýva, že sa žalobca osobne dostavil na správny orgán I. stupňa, pričom predložil potvrdenie, že bol na kontrolnom vyšetrení v Národnom onkologickom ústave Bratislava dňa 18.01.2011 (v čase, kedy sa mal podľa tvrdení v odvolaní nachádzať v Taliansku) s diagnózou „S62“ („zlomenina na úrovni zápästia a ruky“ podľa zoznamu kódov diagnóz).

Z úradného záznamu vyhotoveného E. zo dňa 08.03.2011 vyplýva, že obvinený nemal palce na rukách v obvaze a ani inak fixované, na pohľad boli trocha opuchnuté a na jednom palci bola viditeľná modrina. Z úradného záznamu ďalej vyplynulo, že podľa tvrdení žalobcu, ďalšie doklady pre krátkosť času nestihol zabezpečiť. Žalobcovi bol predĺžený termín do 14.03.2011, dokedy mal doklady správneho orgánu I. stupňa doručiť.

Listom zo dňa 11.03.2011 právna zástupkyňa žalobcu oznámila správneho orgánu I. stupňa, že dňa 19.01.2011 sa žalobca nemohol zúčastniť ústneho pojednávania o priestupku z dôvodu úrazu v Taliansku, dôsledkom ktorého si zlomil palec na nohách. Dal sa ošetriť u svojho lekára (dňa 19.01.2011), správu tunajšieho ošetrojúceho lekára nemá k dispozícii, ale úraz v zahraničí vie preukázať svedeckou výpoveďou svedkyne U..

Po doručení uvedenej odpovede právnej zástupkyne žalobcu, správny orgán I. stupňa dňa 16.03.2011 predložil odvolanie žalobcu spolu so spisovým materiálom žalovanému na rozhodnutie o odvolaní.

Žalovaný rozhodol dňa 29.03.2011 tak, že odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

Žalobca v administratívnom ako aj v súdnom konaní namietal, že v priebehu správneho konania bol ukrátený na svojich právach tým, že prvostupňový orgán v rozpore s ustanovením § 74 ods. 1 zákona SNR č. 372/1990 Zb. prejednal priestupok v jeho neprítomnosti, čím mu odňal možnosť k veci sa vyjadriť a využiť svoje práva na obhajobu. Preto žiadal, aby súd zrušil obidve rozhodnutia a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Krajskému súdu, ktorý žalobu ako nedôvodnú zamietol, vyčítal, že sa jeho dôkazom (lekárskou správou zo dňa 20.01.2011) ktorú predložil v súdnom konaní nezaoberal.

Úlohou odvolacieho súdu bolo teda posúdiť, či správne orgány v administratívnom konaní porušili procesné práva žalobcu, keď prvostupňový správny orgán priestupok prejednal v neprítomnosti obvineného z priestupku (žalobcu) a či krajský súd mal prihliadnuť na dôkaz, ktorý nebol predložený v administratívnom konaní, ale až v súdnom konaní.

V ustanovení § 74 ods. 1 zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch je zakotvené, že o priestupku koná správny orgán v prvom stupni ústne pojednávanie. V neprítomnosti obvineného z priestupku možno vec prejednať len vtedy, ak sa odmietne dostaviť na ústne pojednávanie, hoci bol riadne predvolaný, alebo sa nedostaví bez náležitého ospravedlnenia alebo bez dôležitého dôvodu.

Podľa odvolacieho súdu obvinený z priestupku má popri rozsiahlych procesných právach v priestupkovom konaní aj procesné povinnosti. Z predloženého spisu odvolací súd zistil, že žalobca bol na ústne pojednávanie o priestupku riadne predvolaný, pričom žalobca svojím podpisom potvrdil prevzatie doporučenej zásielky doručovanej do vlastných rúk. Po podaní odvolania bola žalobcovi poskytnutá dodatočná lehota na preukázanie dôvodov, ktoré žalobcovi bránili zúčastniť sa ústneho pojednávania priestupku. Ani v dodatočnej lehote žalobca, resp. jeho právna zástupkyňa lekársku správu preukazujúcu nemožnosť zúčastniť sa ústneho pojednávania priestupku (dňa 19.01.2011) nepredložila. Preto žalovaný v súlade so zákonom zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, keďže vychádzal z preukázateľných skutočností, že žalobca sa na ústne pojednávanie nedostavil a svoju neúčast neospravedlnil a ani dodatočne nepreukázal dôvody, ktoré mu bránili zúčastniť sa

ústneho pojednávania vo veci priestupku.

Preskúmaním písomných dôkazov nachádzajúcich sa v spise, súd nemal pochybnosti o tom, že sám žalobca nevyužil zákonom stanovené právo zúčastniť sa na ústnom pojednávaní. Keďže prvostupňový správny orgán postupoval v súlade s ustanovením vety druhej odseku jedna § 74 cit. zákona, rozhodol dôvodne v neprítomnosti obvineného z priestupku o jeho vine a o sankcii za priestupok.

Prejednanie priestupku v neprítomnosti obvineného, hoci bol riadne na ústne pojednávanie predvolaný, nemožno považovať za porušenie práva obvineného na obhajobu v zmysle § 73 ods. 2 zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch a nie je samo osebe dôvodom pre zrušenie rozhodnutia o priestupku súdom.

Na základe uvedeného krajský súd správne konštatoval, že správny orgán neporušil v konaní právo obvineného z priestupku na obhajobu a že žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade so zákonom.

Krajský súd správne neprihliadol na dodatočne predloženú lekársku správu zo dňa 20.01.2011, pretože táto nebola k dispozícii správnym orgánom v čase ich rozhodovania, a preto im nebolo možné vyčítať, že na jej obsah neprihliadli.

Zákon o priestupkoch v ustanovení § 73 ods. 2 zakotvuje základné procesné práva a povinnosti obvineného z priestupku. V porovnaní so všeobecným správnym konaním, ktoré je upravené v zákone č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, poskytuje obvinenému z priestupku širšie procesné práva. Predovšetkým zakotvuje zásadu prezumpcie neviny. Obvinený z priestupku má právo vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a k dôkazom o nich uplatňovať skutočnosti a dôkazy na svoju obhajobu, podávať návrhy a opravné prostriedky. K výpovedi, ani k priznaniu nemôže byť donucovaný. Realizácia zásady prezumpcie neviny znamená, že správny orgán je povinný dokázať vinu obvineného z priestupku a ak sú o nej pochybnosti, musí rozhodnúť v prospech vinníka (in dubio pro reo).

Zákon o priestupkoch ustanovuje aj obligatórnosť ústneho pojednávania v prvoinštančnom konaní. V ustanovení § 74 ods. 1 sú taxatívne vymedzené prípady, keď správny orgán môže konať a rozhodnúť o priestupku obvineného z priestupku (o vine a o sankcii za priestupok) v jeho neprítomnosti. V neprítomnosti obvineného z priestupku možno vec prejednať len vtedy, ak sa odmietne dostaviť na súdne pojednávanie, hoci bol riadne predvolaný, alebo sa nedostaví bez náležitého ospravedlnenia, alebo bez dôležitého dôvodu.

Keďže obvinený z priestupku v danej veci nevyužil svoje procesné právo zúčastniť sa na ústnom pojednávaní a nesplnil si ani svoje procesné povinnosti, správny orgán v súlade so zákonom o priestupkoch rozhodol v jeho neprítomnosti.

Odvolací súd na základe uvedeného dospel k záveru, že pri administratívnom postihu žalobcu boli dodržané jeho procesné práva, ktoré vyplývajú z medzinárodných dokumentov o ľudských právach, Ústavy Slovenskej republiky a zo Zákona o priestupkoch. Iba vtedy, ak by mal súd preukázané, že v priestupkovom konaní nebolo dodržané ustanovenie o ústnom pojednávaní, bolo by to dôvodom pre zrušenie rozhodnutia o postihu za priestupok.

Pre úplnosť Najvyšší súd Slovenskej republiky dodáva, že nemal pochybnosti o tom, že zo strany žalovaného došlo k riadne preukázanému žalobcovho konania (viedol motorové vozidlo, ktorým prekročil maximálne povolenú rýchlosť a nerešpektoval zákaz predchádzania ako aj nemal u seba predpísané doklady na vedenie vozidla). Žalobca v odvolacom správnom konaní, v žalobe ani v odvolaní proti rozsudku krajského súdu nepredložil žiadne dôkazy, ktorými mi správnosť skutkových zistení správnymi orgánmi spochybnil, neuviedol v odvolaní žiadne nové skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti rozhodnutí a postupu dotknutých správnych orgánov vyvrátili, jeho odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, a preto s poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 OSP potvrdil ako

vecne správny.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c a § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi vzhľadom na jeho neúspech v konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Žalovanému priznanie trov konania zákon neumožňuje.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.